
படித்த பெண்கள்

கதை உறுப்பினர்

கார்வண்ணன்	... புதுவை வட்டிக்கடை முதலாளி
பொன்னன்,	... மேற்படியாளின் தலைமகன்
கண்ணப்பன்	... மேற்படியாளின் தம்பி
கண்ணம்மா	... சென்னைப் பெண், மின்னொளியுடன் படித்தவள்
மின்னொளி	... பொன்னன் மனைவி
இன்னமுது	... மேற்படியாளின் அக்கா
மரக்கால்	... பொன்னனின் காரோட்டி
தங்கம்	... காரோட்டியின் மனைவி
வீரப்பர்	... பொன்னன் தோழர்
காட்டுமுத்து	... வட்டிக்கடையின் கணக்கன்
தடாரி	... மேற்படி கடையின் காவற்காரன்
இரட்டியார்	... மேற்படி கடைக்கு வந்தவன்
சுரைக்காய்	... மேற்படி கடையின் ஆள்
சுப்ரமண்ய குருக்கள்	... ஊர்க் குருக்கள்
சின்ன கொய்யா	... கொலையாளி
பெரிய கொய்யா	... மூத்த கொலையாளி
சங்கரம் பிள்ளை	... பொன்னன் தோழர்
பெரியசாமி	... புருகன்
மன்னாதன்	... பூக்காரன்
அருணாசல ஐயர்	... ஊர்ப் புரோகிதர்
புதுவைக் கண்ணம்மா	... கார்வண்ணனின் தங்கை (மற்றும் பலர்.)
கதை நிகழ் இடம்	... புதுவை, புதுவை வட்டிக்கடை பொன்னனின் வீடு, கோயில், கோரிமேட்டுக்கடுத்த குறுங்காடு, சென்னை, கிண்டி, புதுவையில் ஓர் சத்திரம் முதலியவை.

காட்சி - 1

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை ஐந்து மணி

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இன்னமுது.

(கூடத்தில் கார்வண்ணரின் மருமகள் “மின்னொளி” ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். இன்னமுது வருகின்றாள்.)

இன்னமுது : மாமாவுக்கு, எப்படியிருக்கிறது உடம்பு? மருத்துவர் தந்த மருந்து கொடுத்தாயா?

மின்னொளி : வாருங்கள் அக்கா. உட்காருங்கள். உடல் நிலையில் மாற்ற மில்லையே! இந்த மருத்துவ நூலைப் பார்க்கிறேன். மருந்து ஏதாவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா என்று.

இன்னமுது : மார்பு வலி?

மின்னொளி : அப்படியே தான் அக்கா.

இன்னமுது : உண்பது?

மின்னொளி : உம் (இல்லை) இரங்கத்தக்க நிலை.

இன்னமுது : அத்தான்?

மின்னொளி : சென்னைக்குப் பயணம்போல் இருக்கிறது.

இன்னமுது : ஐயையோ? இலகுவாய்ச் சொல்லிப் பார்ப்பது தானே?

மின்னொளி : கெஞ்சிப் பார்க்கிறேன். வேண்டுமானால் அழுது காலைப் பிடித்துப் பார்க்கிறேன்.

காட்சி - 2

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இன்னமுது. கண்ணன்,
மரக்கால்'

(மின்னொளியும், இன்னமுதும், கார்வண்ணர் உடல்நிலை பற்றி வருந்தியிருக்கின்றார்கள். கார்வண்ணரின் எட்டு வயதுள்ள சின்னபிள்ளை கண்ணன் பாடசாலையிலிருந்து வருகிறான். அவனோடு கார் ஒட்டியான “மரக்கால்” என்பவன் கண்ணனின் கவடியை எடுத்து வருகிறான்.)

மின்னொளி : வாடி (வாடா) இன்றைக்கு நன்றாகப் பாடம் ஒப்பித்தாயா? கார் ஒட்டுகிறவரே, ஐயா ஏதாவது வேலையிட்டாரா உங்கட்கு?

மரக்கால் : உம், (ஆமாம்) வீரப்பர் இருக்கார் பாருங்க, வீணப்பர்! அவரு ஓட்டலே இருக்காராம் ஐயா, காரு கொண்டாரச் சொன்னாரு. போறேன்.

அங்கிருந்து நம்ப வட்டிக் கடைக்குப் போயி, அங்கே யிருக்கற பணத்தே அள்ளிக்கினு, நேரே ஓட்டுக்கு வந்து சாப்புட்டுட்டு புகை வண்டி நிலையத்துக்கு,

மின்னொளி : சென்னை செல்லவா?

மரக்கால் : வேறெதுக்கு? சோசியம் பார்த்தாரு. இந்தத் தடவையில் குதிரைப் பந்தயத்தில் பெரிய வருவா வந்துடுமாம். அந்தக் கெலிக்கற குதிரே வெள்ளையாய் இருக்குமாம். முதுவுலே கறுப்பா யிருக்குமாம், சனி பாக்றதனாலே.

மின்னொளி : பாருங்கள் அக்கா.

இன்னமுது : என்ன செய்வது? எத்தனை முறை தோற்றாலும் அதிலுள்ள பற்று விடவில்லையே. பெற்ற தந்தை இப்படிக்கிடக்கிறார்!

மின்னொளி: (தன் கண்ணீர் துடைத்து) அவர் சொல்வதை நான் தடுத்துச் சொல்வதும் தவறாம், நான் பெண்ணானதால். கார் ஓட்டுகிறவரே, நீர் போய் வாரும். (போகிறான்)

இன்னமுது: தங்கச்சி! வருந்துவதில் பயனென்ன! பட்டப் பகலில் படுகுழி தோன்றவில்லை அவருக்கு, அவர் ஆண் ஆனதால் போலும்! வா, மாமாவைப் பார்ப்போம்.

(கண்ணன், இன்னமுது, மின்னொளி மூவரும் அறைக்குட் செல்லல்.)

காட்சி - 3

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, கண்ணன், கார்வண்ணர்.

(அறையில் கட்டிலில் கார்வண்ணர் படுத்திருக்கிறார் மூவரும் செல்லுகிறார்கள்.)

மின்னொளி : மாமா, மார்புவலி கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிற தென்றீர்களே?

கார்வண்ணர் : அங்கே யார்? இன்னமுதா?

இன்னமுது : ஆம்! மாமா.

கார்வண்ணர் : உட்காரம்மா. மருந்தால் பயனில்லை! நீங்கள் வருந்து வீர்கள் என்று நான் வாய்மூடி இருக்கிறேன். கண்ணன் இருக்கிறான் - உங்களிருவரிடமும் ஒப்படைக்கிறேன். பெரியவனை நான் நம்பவில்லை. மீதியுள்ள பொருளையும் அவன் அழித்துவிடுவான். நீங்கள் படித்த பெண்கள். கண்ணனைக் காக்க உங்களால் முடியும். மின்னொளி, உன் அக்கா இதே தெருவில் அரும் பண்புகள் அமைந்த சொக்குவுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டது நான் பெற்றபேறு! நீ பெற்றபேறு! கண்ணன் பெற்ற பேறு! அவ்வளவுதான். நான் போகிறேன் எனக்குப்பின், சொத்தெல்லாம் போய்விடும். கண்ணன் காப்பாற்றப்படுவான். நம்புகிறேன். நிறையப் பொருள் தேடினேன். அது பெரிதில்லை. இன்னமுதின் தங்கையான மின்னொளியை மருமகளாகப் பெற்றேன் நான் எல்லாம் பெற்றேன். உம்.

(சோர்வுறுகிறார், அனைவரும், கண்ணன் ததும்ப அருகில் தலை தாழ்த்தியிருக்கின்றார்கள்.)

காட்சி - 4

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இன்னமுது, சுரைக்காய்,
கார்வண்ணர்.

(“சுரைக்காய்” என்னும் வட்டிக்கடையின் ஆள், விரைந்து
வந்து கூடத்தில் யாரையும் காணாமையால் மயங்குகின்றான்.)

சுரைக்காய் : (உரத்த குரலில்) அம்மா! அம்மா!

மின்னொளி : (முன் வந்து) ஏன் சுரைக்காய்?

சுரைக்காய் : ஐயா இல்லிங்க?

மின்னொளி : வட்டிக்கடைக்கு வந்திருப்பாரே?

சுரைக்காய் : வந்தார். கொஞ்ச நேரதே பூட்டாரு. போனதும் அங்கே
ஒரு திருட்டு நடந்துட்டுது, சண்டையா கெடக்குது.
பதினாயிர ரூபா நோட்டுக் கத்தையே முத்து
இரட்டியார் வாங்கினார், நம்ப வட்டிக் கடையிலே
ஹட்டே வச்சி! அதே, நம்ப தடாரி இருக்கானே அவன்
திருடிக்கிட்டான் போல இருக்கு. தடாரிக்கு
ஓத்தாப்லே பேசறாரு கணக்கப்புள்ளே காட்டு முத்து!
ஒரே கூச்சல், அடிதடி! நீங்க வாங்களேன்.

இன்னமுது : (அறையிலிருந்து வந்து) மாமா, என்ன என்று
கேட்கிறார்.

மின்னொளி : (மாமா இடம் சென்று) இரட்டியார் ஒருவர், பதினாயிர
ரூபாய் கடையில் வாங்கினாராம். அங்கேயே
திருட்டுப் போயிற்றாம். அடிதடியாம்.

கார்வண்ணர் : ஐயோ, நீதான், போய்ப் பார்த்து வர வேண்டும்.

மின்னொளி : நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் மாமா.

(போகிறாள் சுரைக்காயுடன்)

காட்சி - 5

இடம் : வட்டிக்கடை

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இரட்டியார், கணக்கன்,
தடாரி.

(வட்டிக்கடை அகன்ற முகப்புடையது. அம்முகப்பை உயர்ந்த பல சன்னல்களையுடைய அறைகள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. முகப்பில், பணம் பறிகொடுத்த இரட்டியார், மற்றும் வருவார் போவார், தடாரி, கணக்கன் காட்டு முத்து ஆகியோர் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

இரட்டியார் : (வட்டிக் கடையின் வாயிற்படியை மிதித்த மின்னொளியைப் பார்த்து) நீங்க ஆரம்மா? கடைக்கு உடையவங்களாம்மா, பதினாயிர ரூபாம்மா. உழைச்சி சம்பாதிச்ச சொத்தை வைச்சிவாங்கினம்மா. கண்ணெ மூடிக் கண்ணெ தெறக்கிறதுக் குள்ளே அடிச்சிட்டான்.

மின்னொளி : யார்?

இரட்டியார் : யாரா, இதோ இவன்தானம்மா. என் விலாப்பக்கம் ஒடுங்கிக்கினு நிண்ணாம்மா. நேரா உள்ளே தானம்மா போனான்.

தடாரி : டேய் ரெட்டி, பாத்துப்பேசு! மரியாதி கெட்டுப் புடுவே.

கணக்கன் காட்டு முத்து: அவனும் இந்தக் கடையிலே பத்து வருஷ மாகத்தான் இருக்கான். இந்த மாதிரி திருட்டுப் பட்டம் சொமந்ததேயில்லை. ஏன் தடாரி, ஒனக்கும் ரெட்டிக்கும் இதுக்கு முந்தி ஏதாவது பகை உண்டோ?

தடாரி : உம்! (இருந்தது) வேறே ஒண்ணுமில்லை. பத்து நாளைக்கு முந்தி இவரு வண்டியிலே போய்க்கினு இருந்தாரு, டேய்! எட்டிப் போடாண்ணாரு. ஏனையா அடாபுடாண்லா மாண்ணேன்; இதான் சொன்னேன். அதுக்கு இவரு என்னா சொல்றது. வண்டையா வாயாலே புழுத்தாரு. நானும் சும்மா சொல்லலாமா,

திட்டேன். அப்போ சொன்னாரு இவரு, அடே, ஒன்னெ பழிவாங்க எனக்குத் தெரியுமிண்ணு. வாங்கிட்டாரில்ல?

இரட்டியார் : அடே பாவி. எண்ணைக்கடா? எந்த வண்டி?

தடாரி : தோ இந்த நாயித்திக்கெழமே மாட்டு வண்டிலே போவலே?

இரட்டியார் : அடே ஒன் வாயிலே புழுவு புழுக்கும்டா. எனக்கு மாட்டு வண்டி ஏற்ற பழக்கமே இல்லடா. அல்லாமலும் நாயித்துக்கிழமே நானு புதுச்சேரிக்கே வல்லேடா. அம்மா! புளுவுறானம்மா. பணத்தே எப்படியாவது வாங்கிக் குடுத்துடுங்கம்மா. இவன் கிட்டதானம்மா இருக்குது. எங்கெயும் போவலேம்மா பணம்.

மின்னொளி : பொறுங்கள்.

கணக்கன் : இரட்டியாரே, சும்மா புளுகாதிங்க.

மின்னொளி : கணக்கரே, நீர் சும்மா இரும்.

கணக்கன் : நீங்கள், இரட்டியாரை இப்படிப் பேசவுடப்படாதுங்க.

மின்னொளி : கணக்கரே, நீர் இப்போதே நம் வீட்டுக்குப் போய், ஐயா இருப்பார், அழைத்து வந்துவிடுங்கள்.

கணக்கன் : சரிங்க.

(என்று கூறிக் கடையில் தன் அறையை நோக்கிப் போக முயல்கிறான்.)

மின்னொளி : எங்கே போகிறீர்கள்?

கணக்கன் : இதோ வந்துவிடுகிறேன். பொடிமட்டையே வைத்து விட்டேன் என் பெட்டியில்!

மின்னொளி : அப்படியா சரி.

(என்று, அவளும் அவனுடன் போகிறாள்)

கணக்கன் : (திரும்பி) பொடி மட்டை இருக்கட்டுமே.

(என்று கூறித் தன் பெட்டியுண்டை போகாமல் மின்னொளி வீட்டுக்குப் போகிறான்.)

காட்சி - 6

இடம் : வட்டிக்கடை

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இரட்டியார், தடாரி.

(கணக்கன் போனதைத் தடாரி பார்த்து வருந்துகிறான்.)

மின்னொளி : தடாரி, நீயும் கணக்கரோடு போய் வா.

தடாரி : நான் ஏன்?

மின்னொளி : போய்த்தான் வரவேண்டும்!

இரட்டியார் : பாருங்கம்மா அவனே.

தடாரி : டேய்!

(என்று அதட்டி இரட்டியை முதுகில் அறைகிறான். அதே நொடியில் மின்னொளி கொடுத்த அறையைத் தடாரி தன் கன்னத்தில் வாங்குகிறான். கண்கலங்கி நிற்கிறான்.)

மின்னொளி : அதோ இருக்கும் தனி அறையில் போய் இரு.

தடாரி : அடிக்கிறிங்க.

(என்று கூறிக்கொண்டே அறைக்குள் போய்விடுகிறான். மின்னொளி அறையை இழுத்துச் சாத்திக் கொள்ளுகிறாள். கடையில், கணக்கனின் அறையில் நுழைந்து அவன் பெட்டியை ஆராய்கிறாள். நோட்டுக்கள் அகப் படுகின்றன. கடையின் உடையவர் தங்கக்கூடிய அறைக்கு வருகிறாள். இரட்டியாரும் உள்ளே போகிறார்.)

மின்னொளி : இரட்டியாரே, இதோ, உங்கள் பணம். எண்ணிப் பாருங்கள்.

இரட்டியார் : (எண்ணிப் பார்த்து) நன்றியம்மா. ஒங்க அறிவுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியம்மா. அந்தக் கெட்டவர்களை இந்த எடத்தே வைக்காதிங்கம்மா.

மின்னொளி : வைப்பேனா, நீங்கள் போய் வருகிறீர்களா?

இரட்டியார் : சரிங்கம்மா.

(இரட்டியார், ஒருபுறமாக ஒளிந்துகொண்டு மேலே நடக்க இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறார்.)

காட்சி - 7

இடம் : வட்டிக்கடை

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இரட்டியார், பொன்னன், தடாரி.

(கணக்கர், விரைவாக வருகிறார். அறையில் இருக்கும் மின்னொளி அழைக்க, கணக்கர் அறையிற் சென்று மின்னொளிக்கெதிரில் உட்காருகிறார்.)

மின்னொளி : கடையின் பெருமை காப்பாற்றப்பட வேண்டுமே!

கணக்கன் : பெருமையை, யார் போக்கடித்தது? நானா?

மின்னொளி : இருவர் மீதுந்தான் ஐயம் கொள்ளுகிறார் இரட்டியார்.

கணக்கன் : அவன் எங்கே?

மின்னொளி : வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான்.

கணக்கன் : அவன் சொன்னாலும், அதை நீங்கள் திருப்பி உங்கள் வாயால், அதிலும் என்னை, வாய் புளிச்சிதா மாங்கா புளிச்சிதாண்ணு சொல்லிபுடுவதா? உம். (அதட்டல்)

மின்னொளி : ஆனால் ஒன்று, கடையின் பணத்திலிருந்து பதினாயிரம் ரூபாய் இரட்டியாரிடம் கொடுத்தனுப்பி விட்டேன்.

கணக்கன் : (மகிழ்ந்த முகத்தோடு) ஏன் நீங்கள் கொடுக்கவேண்டும்? என்னா போங்க.

மின்னொளி : போனது போகட்டும். கடைக்குக் கெட்ட பேர் வரக் கூடாதல்லவா?

கணக்கன் : அதுமட்டும் சரிதான். என்னா போங்க. ஐயா முன்னே வந்தாரு. பதினாயிரம் எடுத்துப் போனாரு. திரும்பியா வரப்போவது?

(இதற்குள், மின்னொளியின் கணவனும் கடைக்குடைய வனுமாகிய பொன்னன் கடையின் வாயிற்படியை அடைகிறான். அறையில் பேச்சுக்குரல் கேட்கிறது. காது கொடுத்தபடி அங்கேயே நிற்கிறான். இரட்டியாரும் ஒருபுறம் மறைந்து நிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டும், அறையின் நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக் கொண்டும் இருக்கிறார்.)

மின்னொளி: (ஒரு வெறுந் தாட்சுவடியில், என்னமோ எழுதிக் கொண்டே)

அது சரி. பதினாயிரமா, எடுத்துப் போனார் ஐயா?

கணக்கன் : சரியா பதினாயிரம். நான் தான் கொடுத்தேன். இதோ அவர் பற்றி! கணக்கெழுதியிருக்கேனே. எதுக்கு சொல் றேண்ணா, இப்படியே நடந்தா கடை உருப்படுமா?

(இதைக் கேட்ட பொன்னன் கண்கள் சிவக்கின்றன. அச்சமயம் இரட்டியார், பொன்னனை நெருங்குகிறார்.)

இரட்டியார் : (மெல்லிய குரலில்) பத்தாயிரம் ரூபாயை அந்த மானங் கெட்டவன் தடாரியென்பவன் திருடிக்கிணங்க எங்கிட்டே யிருந்து. அதுக்கு அந்தம்மா கடைப்பணத்லேயிருந்து பத்தா யிரத்தே எங்கிட்டே தூக்கிக் குடுத்துட்டு அவன் கிட்டே பேசிக்கினு இருக்காங்க அன்பா. அவனா, கடைக்கு உடையவரெயும் கொறவா பேசிக்கினு இருக்கான், உள்ளே! என்னா அக்குறும்புங்க. இப்படியாப்பட்ட வனெ வைக்கலாமா? அரை நொடியாவது? உம்? (என்ன)

பொன்னன் : (மெல்லிய குரலில்) நான் தான் கடைக்கு உடையவன். என் மனைவிதான் உள்ளே பேசுகின்றவள் எப்படி என் நிலைமை?

இரட்டியார் : அடடா! என்னாங்க அந்தப் பொண்ணு.

மின்னொளி: (அறையில்) கணக்கரே, தடாரி அந்த அறையில் இருக்கிறான். அவனை இட்டு வாருங்கள்.

(சென்று அழைத்து வருகின்றான்)

மின்னொளி: தடாரி, நீ எடுக்கவில்லையா பணத்தை?

தடாரி : இல்லவே இல்லே.

மின்னொளி: நீ, எடுத்துப்போய் இவரிடம் கொடுக்க வில்லையா?

கணக்கன் : என்கிட்டியா?

மின்னொளி: நீர், சும்மா இரும்.

கணக்கன் : அதெப்படிச் சும்மா இருப்பது?

மின்னொளி: நீங்கள், எரிச்சல் அடையாமல் இருப்பது நல்லது.
(தடாரியை நோக்கி) இவரிடம் கொடுக்க வில்லையா நீ?

தடாரி : இல்லை.

மின்னொளி: அதை, அவர் வாங்கிப் பெட்டியில், கணக்குச் சுவடியின்
இடையில் வைக்கவில்லையா?

(என்று கேட்டு, மெதுவாகத் தன் இடுப்பிலிருந்து கத்தியை
எடுத்து விரித்துப் பெட்டிமேல் இருந்த காரீய எழுதுகோல்
முனையைச் சீவுகிறாள். ஆயினும், அக்கத்தி எழுதுகோல்
முனையைச் சீவுவதற்கு அமைந்ததாகத் தோன்றவில்லை.)

கணக்கன் : (தனக்கு வந்த எரிச்சலைத் திடீரென்று அடக்கிக்
கொண்டவனாய்) அப்படி ஒண்ணுமில்லியே.

மின்னொளி: ஆகக் கூடிக் கடைப் பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பி
விட்டேன். உமக்கென்ன? நீர், சும்மா இருக்க வேண்டியது
தானே. ஏன் தடாரி, கேட்டதற்குப் பதில் கூறு. அதைக்
கணக்கர் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு உனக்கு ஆதரவாகப்
பேச வில்லையா?

தடாரி : அது என்னமோ.

(இதற்குள், கணக்கன் தன் அறையை நோக்கி நழுவத்
தொடங்குவதை மின்னொளி பார்க்கிறாள்.)

மின்னொளி: கணக்கரே, எங்கே போகிறீர்? என் எதிரில் உட்கார்ந்
திரும்.

இரட்டியார் : (பொன்னனை நோக்கி) அவனை ஏன் உட்கார்ச்
சொல்றாங்க? இதென்ன அவமானம்.

(பொன்னன் முகம் எரிகிறது.)

கணக்கன் : சரி, போகலே.

மின்னொளி: இதில், நீங்கள் இருவரும் கையெழுத்திட்டு வெளியிற் செல்லவேண்டும். கேளுங்கள்

“முத்து இரட்டியாரின் பதினாயிர ரூபாயைத் தடாரி திருடிக் கணக்கன் காட்டுமுத்திடம் கொடுக்க, அதைக் காட்டுமுத்து, கணக்குச் சுவடியில் மறைத்துவிட, அதை வட்டிக் கடைக் குடையவர் கையும் களவுமாகப் பிடித்தார்கள். இதை நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டோம் என்பதற்கு அறிகுறியாக இதைப் படித்துப் பார்த்துக் கையொப்பமிட்டோம்.” உம். ஆகட்டும் வேலை.

(என்று, மின்னொளி கத்தியைக் கையில் ஒழுங்காகப் பிடித்து நிற்கிறாள்.)

கணக்கன் : கடைப் பணத்தை ரெட்டிக்குக் கொடுத்தனுப்பியதாகச் சொன்னீர்களே.

மின்னொளி: இதே நேரம் கையொப்பம் போடவில்லை யானால் சிறைக்கு அனுப்புவேன் உங்களை.

இரட்டியார் : அட்டா! நல்லம்மா! நல்லம்மா! ஐயா ஒங்க மனைவி ரொம்ப கெட்டி.

(பொன்னன், அறைக்குப் போகிறான், இரட்டியாரும் கூடப் போகிறார்.)

பொன்னன் : என்ன அது?

மின்னொளி: (எழுதியதைத் தன் கணவனிடம் கொடுத்து) இதில் கையொப்பம் பெற்றுக்கொண்டு, உடனே இந்தத் தீயர்களை இதைவிட்டுத் துரத்த வேண்டும் அத்தான்.

இரட்டியார் : அம்மா. இங்கே நடந்ததெல்லாம் நாங்க கேட்டுக் கினுதான் இருந்தோம், டேய்! கணக்கா! காட்டுமுத்தோ, கழுதெ முத்தோ! போட்டுட்டு ஓடிப் போடா, தடாரி ஓடிப்போடா. என்னியாடா அடிச்சே? ஆனா, அம்மா நல்லா குடுத்தாங்க ஒண்ணு.

(இருவரும், கையொப்பமிட்டுப் போகிறார்கள்.)

இரட்டியார் : திருட்டு நாயிங்க! ... நான் வரட்டுமா ஐயா. வரட்டுமாம்மா.

பொன்னன் : நல்லது.

(இரட்டியார் போகிறார்.)

காட்சி - 8

இடம் : வட்டிக்கடை

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னொளி, மரக்கால்.

(அதே அறையில், மின்னொளியும், பொன்னனும் பேசியிருக்கிறார்கள். மரக்கால் என்னும் காரோட்டியும் அங்கே வந்து நிற்கிறான்.)

பொன்னன் : உன்னை யார் இங்கே வரச்சொன்னார்கள் மின்னொளி?

மின்னொளி : மாமா அனுப்பினார்.

மரக்கால் : மாமா அனுப்பாட்டி போனா இங்கே இதெ ஆரம்மா தீக்கறது? நல்லதாப் போச்சி, நீங்க இங்கே வந்தது.

பொன்னன் : நீ, சும்மா இரடா. பெண்கள், ஆடவர் கண்கள் முன் வருவது சரியாடா?

மரக்கால் : ஆ மாம்மா. எல்லா கண்ணும் ஒண்ணுபோல இருக்குமா. சில கண்ணுவ குளு குளுண்ணு இருக்கும்! இன்னும் சில கண்ணுவ இருக்கு, திகு திகுண்ணு எரியும்! ஓடம்பெ பொசிக்கிப்புடாது?

பொன்னன் : கண்ணேறு வந்துவிடும் என்றா நான் கூறு கிறேன், பெண்கள் வெளியில் ஏன் வரவேண்டும்?

மரக்கால் : அதானே, எதுக்காக வெளியிலே வர்றது, ஓட்டிலே தான் எல்லாம் இருக்குதே. மேல் கூரை இல்லியா, கவுறு இல்லியா, கெணறு இல்லியா, நல்லா வெளையாடிக் கினே இருக்கலாமே.

பொன்னன் : அதென்னடா, மேல்கூரை? கவுறு, கெணறு

மரக்கால் : மேல் மாடிலே ஒலாத்தலாம். கவுறு இருக்கு பாருங்க. - சுருக்குக் கவுறு இல்லிங்க - நூல் பின்ன, கெணறு தண்ணி மொள்ள, குளிக்க, முழுவ. அதுக்குச் சொன்னேன்.

பொன்னன் : ஆளுக்குக் குறைவா. எதற்கும் நீ ஏன் முன்னே முன்னே வருகிறாய்.

மரக்கால் : அதானெம்மா எல்லாத்துக்கும் ஆள் இருக்காங்க. கடல் கரைக்குப் போவணும், ஓர் ஆளை அனுப்பிடுங்க. ஒங்க தாயாருட்டுக்குப் போவணும் ஆளை அனுப்பிடுங்க. நீங்க சாப்டணும், அனுப்புங்க ஓர்த்தனை. ஒங்களுக்கு ஏன் தொல்லை?

பொன்னன் : சாப்பாட்டுக்குக் கூடவாடா நான் சொன்னேன்?

மரக்கால் : இல்லிங்க. ஒருத்தனைச் சாப்பிட வைக்கணும், ஆளனுப்பி வைத்தாலுங்களே, போதாதுங்களா?

பொன்னன் : அது சரி. கணக்கனை எதிரில் உட்கார வைத்துக் கொள்ளுகிறாய். ஏன்?

மரக்கால் : இல்லிங்களே, பின்னாலே ஐயா வந்ததும் உக்காரச் சொல்லி கேட்க வைக்கிறது.

பொன்னன் : அதுதானே! இப்படி யெல்லாம் நடக்காதே.

மரக்கால் : நடக்கவே கூடாதம்மா.

பொன்னன் : சொல்லுவதைக் கேட்காமல் இருக்கிறாயே.

மரக்கால் : உம். அதுதானே, கேக்காமல் இருக்கிறீங்களே ஒழிஞ்சி
....

பொன்னன் : அடே.

மரக்கால் : ஒழிஞ்ச நேரத்திலே, இதெயெல்லாம் நெனைச்சிப் பாருங்கம்மா.

பொன்னன் : ஏறு காரில்.

(அனைவரும் வீட்டுக்குப் போகிறார்கள்.)

காட்சி - 9

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால், வீரப்பர்.

(பொன்னனும், மரக்காலும் தனி அறையில் பேசியிருக்கிறார்கள்.)

பொன்னன் : மரக்கால், அதென்னடா அம்மாவை, நான் கடிந்து பேசும்போது நீயும் கூடக் கூடிக்கொண்டு பேசுகிறாயே.

மரக்கால் : அம்மாண்ணா எனக்குப் புடிக்கிறதில்லிங்க, நீங்கண்ணா எனக்கு அதென்னுமோ கல்கண்டுமாதிரி இருக்குதுங்க.

பொன்னன் : அப்படியெல்லாம் இனி நீ பேசாதே.

மரக்கால் : இல்லிங்க

(இதற்குள், வீரப்பர் பொன்னனைத் தேடி வந்து விடுகிறார்.)

மரக்கால் : வீரப்பர், வந்துட்டாருங்க! வாங்க.

பொன்னன் : வாருங்கள், உட்காருங்கள்.

மரக்கால் : ஐயைய்ய அவுரு உக்காந்துடுவாருங்க, நீங்க சொல்லாட்டிப் போனா கூட.

பொன்னன் : இருந்தாலும், உட்காருங்கள் என்று சொல்லவேண்டியது நம் கடமையல்லவாடா?

மரக்கால் : அது, அவுருக்குத் தெரிய வேண்டாங்களா?

பொன்னன் : என்ன தெரியவேண்டும் என்கிறாய்?

மரக்கால் : இப்ப, நீங்க என்னெ ஓக்காருங்கண்ணு சொல்லுங்க, நான் உக்காற்றனா பாருங்க.

வீரப்பர் : அப்ப, நான் உக்காந்தது தப்பு, நிக்கணுமோ? நீதானாடா நானு?

மரக்கால் : நான் மனிசன், நீங்க

வீரப்பர் : மாடு, அப்படித்தானா?

மரக்கால் : பெரிய மனிசர் இண்ணேன்.

பொன்னன் : மரக்கால், வீட்டிலே போய், ஐயா புறப்படவேண்டும் சென்னைக்கு என்று சொல். உணவு பரிமாறச் சொல்லி வா. வீரப்பரே, நீரும் இங்கேயே சாப்பிடுவதுதானே?

மரக்கால் : சொல்லவேண்டிய கடமைக்குச் சொல்றாருங்க.

வீரப்பர் : சரி, என்னடா கேலி பண்ணே?

மரக்கால் : பெரிய மனிசர், அப்படி நெனைக்கப்படாதுங்க.

(போய்விடுகிறான் மரக்கால்)

பொன்னன் : பதினாயிரம் போதுமா?

வீரப்பர் : எதற்காக அவ்வளவு. எதற்கும் கையில் இருந்தால் நல்லதுதான். எடுத்த எடுப்பில் உமக்குப் பெருந்தொகை அடித்து விடும்.

(மரக்கால், கையில் இரண்டு கொய்யாக் கனிகளுடன் திரும்பி வருகிறான்.)

மரக்கால் : நம்ப கொல்லையிலே இருந்துதுங்க. ரெண்டு பழம். எவ்வளவு பெரிசுங்க!

(ஒன்றைப் பொன்னனிடம் கொடுக்கிறான். அவன், அதை வாங்கிக் கடிக்கிறான். அவாவுடன். மற்றொன்றை வீரப்பனதிரில் காட்டி)

மரக்கால் : தின்னுங்களேன். (என்று கூறித் தான் கடித்துத் தின்று கொண்டே!)

கடமைக்காகச் சொல்லவேண்டியதுங்க.

பொன்னன் : என்னடா மரக்கால், வீரப்பரை ஏமாற்றி விட்டாய்.

வீரப்பர் : எனக்குக் கொய்யாப்பழம் பிடிக்காது.

மரக்கால் : அவருக்குப் பிடிக்காதுங்க. வீரப்பரும், ஒங்க கூடச் சென்னைக்கு வர்றாருங்களா?

பொன்னன் : ஆமாம்.

வீரப்பர் : ஒனக்கு, வருத்தமா, மரக்கால்? நல்ல பேரடா ஒனக்கு.

மரக்கால் : இல்லிங்க ஒரு காரணமா வச்ச பேருங்க அது. ஆராவுது எங்கியாவுது போனா, கூடப் போவுது பாருங்க அது என்னாங்க, நாயி! அந்த நாயெ எங்கப்பா மரக்காலாலெ அடிச்சாருங்க, அப்பத்தானுங்க நான் பொறந்தேன். அதோட்டு எம்பேரு மரக்காண்ணு வச்சுட்டாராம் எங்கப்பா.

(உணவருந்தப் போகிறார்கள்.)

காட்சி - 10

இடம் : கார்வண்ணார் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னொளி, மரக்கால்,
வீரப்பர்.

(உணவருந்தியபின், வீரப்பரைத் தனியறையில் உட்கார வைத்துவிட்டுப் பொன்னனும் மரக்காலும் மின்னொளியிடம் பயணம் சொல்லிக்கொள்ளப் போகிறார்கள்.)

பொன்னன் : மின்னொளி, விழிப்பாகப் பார்த்துக்கொள். நான் இரண்டு நாட்களில் வந்துவிடுகிறேன். சென்னையில் ஒருவரைப் பார்க்கவேண்டும், நம் வட்டிக்கடை பற்றி!

மரக்கால் : அங்கே, ஒருத்தர் வந்திருக்கிறேண்ணாருங்க. குதிரைப் பந் ச்சே இல்லே. வேறெ எடத்லே. அவரை ஐயா - ஆடிட்டு ச்சே இல்லே - பார்த்துட்டு வீரப்பர்... .. ச்சே இல்லே - தனியா திரும்பி வந்துடுவாரு வருத்தப் படாதிங்க!

பொன்னன் : என்னடா நீ ஒரு பக்கம் குளறிக் கொட்டுகிறாய்.

மரக்கால் : அதுவா கொட்டிக்கிதுங்க.

மின்னொளி : அத்தான், மாமா உடல்நிலை நம்பத் தகுந்த தாயில்லை.

பொன்னன் : அவர் உடல்நிலை எனக்கல்லவா தெரியும். ஒன்றும் வருந்தும்படி இராது. அப்படி ஒன்றும் நினைக்காதே.

மரக்கால் : இப்ப, ஒண்ணும் நடந்துடாது. அம்மா, நாளைக்கி

பொன்னன் : என்னடா, நாளைக்கு?

மரக்கால் : நாளைக்கு நல்லா பூடும்.

மின்னொளி : நான், கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது போகக்கூடாது.

பொன்னன் : போகும்போது தடுக்கிறாய்! போகிற செய்தி கெட்டு விடாதா? ஐயோ!

மரக்கால் : ஆமாம்மா. போகும்போது தடுக்கப்படாது. எங்கப்பாவுக்கு, வைத்தியரு சொன்னாரின்னு கடல்லே ஒரு சொம்பு தண்ணி கொண்டாரப் போனேன். வழியிலே இப்படித் தான் ஒருத்தன் தடை செஞ்சான். அங்கே போனேன். கடலுமில்லே ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் காணோம்.

பொன்னன் : என்னடா கடலா காணாமல் போய்விடும்?

மரக்கால் : நான் போக முடியாமே போச்சிண்ணேன்.

மின்னொளி : அக்காகூட வீட்டுக்குப் போகாமல் இங்கேயே இருக்கிறார்கள். மாமா நிலை அப்படி இருக்கிறது.

பொன்னன் : அக்கா, படித்த பெண்! பைத்தியம்.

மரக்கால் : படிப்புண்ணா என்னாங்க, பைத்தியங்க! நம் ஊர்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக்கூடம், இங்கே ஒரு ஆஸ்பத்திரி. கடலூர்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக்கூடம், இங்கே ஆஸ்பத்திரி. பட்டணத்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக் கூடம், அடுத்தாப்லே ஆஸ்பத்திரி. ஏன்? படிச்சதும் பயித்தியம் புடிக்கும், ஆஸ்பத்திரியிலே நொழைஞ்சிக் கிறது. உம், மெய்தாங்க.

பொன்னன் : நான் போய் வருகிறேன்.

மரக்கால் : வருவாரம்மா வருவாரு.

மின்னொளி : ஒரு செய்தி அத்தான்!

பொன்னன் : ஒரு செய்தி! என்ன ஒரு செய்தி!

மரக்கால் : செய்தி ஒத்த படையா இருக்கலாமா? பாருங்க ஐயா.

பொன்னன் : இல்லையடா, தொல்லை கொடுப்பதைப் பார்.

மின்னொளி : நம் வட்டிக் கடைக்குக் கணக்கர் இல்லை, ஆள் ஒருவன் வேண்டும். கணக்கு வேலையை நான்

பொன்னன் : ஓகோ! அதை மறந்தேன்.

மரக்கால் : அப்ப, அம்மா, ஒங்களுக்குத் தொல்லையைக் குடுக்கலே. அவுங்கதான் ஒங்க கிட்டேருந்து வாங்கிக் கிட்டாங்க.

பொன்னன் : நீ கணக்கு வேலை பார்ப்பதா? ஒரு போதும் கூடாது. நாடோறும் வெளிவரும் செய்தித் தாள்களில், இப்படிக்கணக்கன் ஒருவன், ஆள் ஒருவன் வேண்டுமென்று வெளிப்படுத்து, எட்டு நாளைக்குள் நம் முகவரிக்கு விருப்ப முள்ளவர் விண்ணப்பம் எழுத வேண்டும். ஒன்பதாம் நாள், நேரில் வரவேண்டுமென்று அறிவித்து வை. அதற்குள் நான் வந்து விடுகிறேன்.

மரக்கால் : ஐயா, அப்படிச் செஞ்சி புடாதிங்க. திருவிழாவுக்கு வற்ற மாதிரி கும்பல் வந்துடுங்க. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ரொம்பங்க. எனக்கல்லவா தெரியும் ஐயா.

பொன்னன் : அதெல்லாம் இராது. தெரிவித்து வை.

(போகிறான் மரக்காலுடன்.)

காட்சி - 11

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : இரண்டாம் காலை

உறுப்பினர் : மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது.

(மறுநாள் காலை, உணவுக்குப் பின், கூடத்தில் மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது மூவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

மரக்கால் : பெரிய ஐயாவுக்கு, மாருவலி, வாந்தி மட்டு! அம்மாவுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி. பெரியம்மாவுக்கு அதுக்கு மேலே.

மின்னொளி : அக்கா, இந்த மரக்கால், அத்தானை என்னமா கேலி பண்ணுகிறார்!.

மரக்கால் : அம்மா, அப்படியா நெனைக்கிறங்க. நான் கேலி பன்றதா சொல்லுறிங்களை. எம்பேச்செல்லாம் ஒண்ணா கூட்டுங்க. போட்டு உருக்குங்க. பாருங்க கலப்படமே இல்லாத அசல் அன்புங்க. ஐயாவுக்கோ ஒங்களுக்கோ பெரியம்மாவுக்கோ ஒண்ணுண்ணா இந்தாங்க உசிரு, கொடுத்துடுவேன். அப்படி நெனைக்காதிங்க, அண்ணைக்கி ஒரு நாளு ஐயா, நம் அறநெலயத்லே படுத்திருக்காரு. வந்தான் ஒரு திருடன்! நான், அங்கே ஒரு பக்கம் படுத்திருந்தேன். வெள்ளிக்கூசா, பொன்னு கெடியாரம் இருந்தது. அவன் கத்தி என் வெலாவிலே

மின்னொளி : குத்திவிட்டானா?

மரக்கால் : இல்லே.

இன்னமுது : குத்துவதற்கு முன் தடுத்துக் கொண்டீரா?

மரக்கால் : இல்லே, கத்தியெ போட்டுட்டு, கூசாவையும் கெடியாரத் தெயும் எடுத்துக்கினு பூட்டான். கத்தியெ எடுத்து வெலாவிலே மறைச்சிக்கினேன்.

(இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

மின்னொளி : இதில், உயிரைக் கொடுத்த பகுதி என்ன இருக்கிறது.

இன்னமுது : அதுதானே!

மரக்கால் : இல்லே, அவன் ஆப்ட்டிருந்தா! அதை நெனைச்சிப் பாருங்க. உம்!

மின்னொளி : இரவு வண்டி ஏறினார்களே, நல்லபடியாக இருவரும் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களோ?

மரக்கால் : அதுபற்றி, கவலை வேண்டியதே இல்லை. ஆனா, ஐயா பணம் கிழியும், நானும் ஒரு தடவை ஐயாவும் வீரப்பரும் போன போது கூடப் போயிருக்கேன். வெக்கக் கேடு வீரப்பர் சேதி.

மின்னொளி : ஐயா உம்மை ஏன் அழைத்துப்போக ஒப்பமாட்டேன் என்கிறார்.

மரக்கால் : அவர் ஒப்புவாரு, வீரப்பருக்கு நான் வர்றது சரிப்படாது. கொஞ்சங்கூட சரிப்படாது. முன்னைய தடவை நானு, வீரப்பர், ஐயா மூணு பேரும் பொறப்பட்டோம். புகைவண்டி விழுப்புரம் போய் நின்னுது. அங்கே எறங்கி ரெண்டு மணி நேரம் காத்திருக்கணுமே. காத்திருந்தோம் அறையிலே! வீரப்பர் காப்பி, கீப்பி வேணுமோண்ணாரு ஐயாவை. காப்பி மட்டும் இருந்தா போதுமிண்ணாரு ஐயா. வீரப்பர் பொட்டியெ தெறந்தாரு, பத்து ரூபா நோட்டு ஒண்ணெ எடுத்துக்கினு, கூசா ஒண்ணு எடுத்துக் கினு போனாரு, என்னெ கூப்டல்லேம்மா. போவுட்டு மின்னு அவருக்குத் தெரியாமே கூடவே போயி நடகறதே பார்த்துக்கினுருந்தேன். மூணு தடவை இட்லி கொண்டாரச் சொன்னாரு.

இன்னமுது : தடவைக்கு ஒன்றாக.

மரக்கால் : ஒண்ணா? மும்மூணு! மொத்தம் ஒம்பது. அப்றம் தித்திப்பு. தித்திப்பா திண்ணாரு திண்ணாரு அப்படியே திண்ணாரு. அப்றம் காப்பி குடிச்சாரு, குடிச்சாரு அப்படியே குடிச்சாரு. வெத்லேபோட்டாரு, போட்டாரு அப்படியே போட்டாரு. சிகிரேட்டு புடிச்சாரு புடிச்சாரு

அப்படியே புடிச்சாரு. பழம் உரிச்சாரு உரிச்சாரு அப்படியே உரிச்சாரு. வாய்லே போட்டுக் கொதப்பனாரு கொதப்பனாரு அப்படியே கொதப்பனாரு. அப்றம் ஐயாவுக்கு ஒரு தம்ளர் காப்பி. அவ்வளவுதான் பத்து ரூபா காலி. ஐயா, காப்பியே சாப்ட்டாரு. வீரப்பர், சிகரேட்டு ஒணுமாண்ணு கேட்டாரு. ஆமாம்ண்ணாரு ஐயா; மறு படியும் பத்து ரூபா எடுத்துக்கினாரு போனாரு. அங்கே புதுச்சேரிக்குப் போறவரெ கண்டு அவருகிட்ட ஒம்பது ரூபாயெ குடுத்து இதே எங்கூடலே குடுத்துப்புடுண்ணு சொல்லி அனுப்புனாரு. அப்றம், இன்னொருத்தரு கிட்டே ரொம்ப நேரம் பேசிக்கினு இருந்தாரு. அப்றம் சிகிரேட்ட வாங்கிக்கினு வந்து ஐயாகிட்ட 'குடுத்தாரு. ஐயா கேட்டாரு. மரக்காலுக்கும் காப்பி வாங்கிக் குடுத்திங்களாண்ணு. வெகு கணிசமா, உம், வாங்கிக் குடுத்தேனுட்டாரம்மா. நானு சும்மா இருந்துட்டேன். கொஞ்ச நாழி செண்ணு ஒரு மனிசன் வந்தான். அவன் ஆரு தெரியுமா? முன்னே வீரப்பர்கிட்டே பேசிக்கினுருந்தா ரின்னேனே அவந்தான். அவன் கேட்டான் வீரப்பரை. இதேயடியில் எம்மூட்டுப் பணம் மூணு நூறு ரூபாயெ வச்சிட்டு அப்பாலே போ, உடமாட்டேன். மவன் கல்லாணத்துக்கு வாங்கிம்போனே. வருசம் ரெண்டாச்சி. இன்னும் குடுக்கலியேண்ணு சண்டே புடிச்சான். அவ்வளவுதான். ஐயா சொன்னாரு. அப்படிண்ணா பொட்டியிலே இருக்கறதிலே முந்நூறு ரூபாயெ எடுத்து அவன் பாக்கியெ தீத்து அனுப்பிடுண்ணு எங்கிட்டே சொன்னாரு. சரிதாண்ணு பொட்டியை நான் தெறந்தேன். எடுக்கறமாதிரி சாடைகாட்டி பொட்டியெ மூடிட்டு எம் பையிலே இருந்த முந்நூறு ரூபா நோட்டைக் குடுத்தனுப் பிட்டேன். வந்தவன் அதை வாங்கிக்கினு பூட்டான். நாங்களும் பட்டணம் வண்டியிலே ஏறிட்டோம். வண்டி போனது. வீரப்பர் ஆறு சோடா குடிச்சிப்புட்டு தூங்கு னாரு. அப்போ ஐயாகிட்டே நான் சொன்னேன்: முந்நூறு ரூபா கடன்காரன் வந்தானே. அவன் வந்தது வீரப்பர் ஏற்பாடுங்க. வீரப்பர்தான் அப்படி வந்து கூச்சல்

போட்றாப்லே போடு. பணம் வரும். அதிலே நீ, பத்து ரூபா யெடுத்துக்கினு மீதியெ ஷுட்லே குடுத்துடுண்ணு சொல்லி இருப்பாருங்கண்ணேன். ஐயா, இருக்கும் இருக்கும். அப்பவே சொல்லியிருந்தா குடுத்திருக்க மாட்டேனேண்ணாரு. இப்பவும் நான் குடுக்கலிங்களே ஐயாண்ணேன். குடுத்தியே மூணு நோட்டுண்ணாரு. அது, செல்லாத நோட்டுங்க. ஏங்கிட்டே இருந்துதுங்க. அதுங்கண்ணேன். ஏன் செல்லாதிண்ணாரு. அது வெறும் காந்தி நோட்டுங்கண்ணேன். சிரிக்கிறாரு, சிரிக்கிறாரு அப்படியே சிரிக்கிறாரு.

(இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)

மின்னொளி : கார் ஓட்டுகிறவரே, மற்றவைகளை நாளைக்குப் பேசலாம்.

மரக்கால் : பட்டணத்துலே நடந்தது இன்னும் ரொம்ப நல்லா இருக்கும். நாளைக்கிச் சொல்றேனம்மா அதை.

இன்னமுது : உம்மைச் சென்னைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகாததற்கு இது ஒன்றே போதுமான காரணம்.

மரக்கால் : ஆமாமாமாம்.

காட்சி - 12

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : முற்பகல்

உறுப்பினர் : மருத்துவர், மின்னொளி, இன்னமுது, மரக்கால், கண்ணப்பன், கார்வண்ணர்.

(மருத்துவர், மின்னொளி, இன்னமுது, மரக்கால், கண்ணப்பன், ஆகியவர்கள் கார்வண்ணரைச் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள்.)

மருத்துவர் : (கார்வண்ணரின் உடலைக் கண்காணித்து) அம்மா, மருந்தால் பயனில்லை. நோயாளி கேட்டதைக் கொடுத்து அவாவை நிறைவேற்றுங்கள். வெளியூர் உறவினர்க்கு அறிவித்து வையுங்கள். அனைவரும் உடனிருங்கள்.

மின்னொளி : அப்படியா.

(கண்ணீர் விடுகிறாள். அனைவரும் அப்படியே. மருத்துவர். போய் விடுகிறார். இது சமயம், சென்னையிலிருந்து கார்வண்ணர் தங்கையும் கைம்பெண்ணு மான ஐம்பது வயதுள்ள கண்ணம்மா வந்து விடுகிறாள்.)

மின்னொளி : வாருங்களம்மா

(என்று வருத்தத்தோடு கூறுகிறாள். கண்ணம்மா, கார்வண்ணரைத் தொட்டுப் பார்க்கிறாள்.)

கண்ணம்மா : அண்ணா! எப்படி இருக்கிறது உடம்பு? (பேச்சில்லை) ஏன் மின்னொளி, ஏன் இன்னமுது, மருத்துவர் யார்? என்ன சொன்னார்? மருந்து கொடுத்து வருகிறாரா?

இன்னமுது : அம்மா இப்போது தான் மருத்துவர் வந்தார். மாமா, விரும்புவதையெல்லாம் கொடுங்கள், மருந்து பயன்படாது என்று சொல்லிப் போனார்.

கண்ணம்மா : அவன் கெட்கறான். ஆர் அங்கே?

மரக்கால் : ஏங்க, என்னா செய்ய?

கண்ணம்மா : திருப்பதிக்குப் போவாத குத்தம் இது, கொஞ்சம் மஞ்ச துணி நனை.

(‘மாயன்சூரி’-ஓ குணமாகுகித்தீர்வாயா மீதம்)

பாங்குபி பாய்மல்கை : மதமல்கை

(‘மாயன்சூரி’-ஓ மீதம்)

பக்திநலகை பக்திநலகை : மலககம

(‘மாயன்சூரி’-ஓ மலககம. ‘மாயன்சூரி’-ஓ
பாய்மல்கை குணமாகுகித்தீர்வாயா ‘மீதம்’
‘மாயன்சூரி’-ஓ பாய்மல்கை ‘மீதம்’-ஓ மலககம (‘மீதம்’)

பக்திபாய்மல்கை மதமல்கை : மலககம

(‘மாயன்சூரி’-ஓ மலககம ‘மீதம்’-ஓ மலககம)

மதமல்கை : ‘மீதம்’-ஓ

மதமல்கை : மலககம

‘கித்தீர்வாயா’ மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ ‘மீதம்’-ஓ மதமல்கை

(‘மதமல்கை’-ஓ மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ மதமல்கை
‘மீதம்’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ)

பக்திநலகை பாய்மல்கை கக்திநலகை : மலககம
கக்திநலகை மதமல்கை மலககம பக்திநலகை : மலககம
கக்திநலகை மதமல்கை மலககம மதமல்கை : மதமல்கை
(‘மதமல்கை’-ஓ மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ மதமல்கை
‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ)

பக்திநலகை பாய்மல்கை மதமல்கை : மலககம
மதமல்கை மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ
கக்திநலகை மதமல்கை மதமல்கை மதமல்கை : மதமல்கை

(‘மதமல்கை’-ஓ மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ மதமல்கை)

பக்திநலகை பாய்மல்கை மதமல்கை : மலககம

பாய்மல்கை மதமல்கை மதமல்கை : மதமல்கை

(‘மதமல்கை’-ஓ மதமல்கை)

மதமல்கை மதமல்கை ‘மீதம்’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ
‘மீதம்’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ
‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ ‘மதமல்கை’-ஓ)

பக்திநலகை பாய்மல்கை மதமல்கை : மலககம

காட்சி - 13

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : இரண்டாம் நாள் பகல்

உறுப்பினர் : மரக்கால், சீனு, (ஏனைய உறவினரும் அண்டை வீட்டாரும்.)

(பிணத்தின் அருகில் பல பெண்கள் வருத்தத்துடன் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். மற்றும் பலர் வட்டமாக உட்கார்ந்து கட்டி ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறார்கள். அங்கு மரக்கால், ஒரு புறமாக உட்கார்ந்து வருந்துகிறான். மற்றும், குப்பு, மணி முதலிய பிள்ளைகளும் தம்மில் ஏதேதோ பேசியிருக்கிறார்கள். அண்டைவீட்டுச் சொக்கு தன் மனைவியைத் தேடி வருகிறான்.)

சொக்கு : அங்கே, என்னா பண்றே. அந்தப் பணத்தே, எங்கே வச்சே? நெல்லுக் காரனுக்குச் கொடுக்கணும். அவன் வந்து தொந்தரவு பண்ணானே.

மனைவி : (கட்டியழுதிருந்தவள், கை விலக்கித் தன் அழுகையை நிறுத்தி) இந்தாசாவி! அடுப்பங் கரையில் பொட்டியிலே வச்சேன்.

(அவன் வாங்கிக் கொண்டு போகிறான். அவன். ஒப்பாரியை விட்ட இடத்திலிருந்து துவக்கி அழுகிறான்.)

மற்றொரு பிள்ளை : எம்மா, இவனே பாருமா.

அழுதிருந்தவள் : ஆர்றா அது? என்னடா பண்றே புள்ளெயெ?

(மீண்டும் அழுகிறாள்)

மற்றொரு பையன் : ஏம்மா, நீ நல்லா பாடலியாம். இவன் சொல்றாம்மா.

அழுதிருந்த வேறொருத்தி : அவங்கெடக்றான் நீ. ஓட்டுக்குப் போ அலமாரியிலே வாழப்பழம் இருக்கு எடுத்துக்க.

(பிள்ளை ஓடுகிறான்.)

எதிர்வீட்டுச் சீனு: (உள்ளே, வந்து மரக்காலை நோக்கி) மரக்கால்!

எழுந்திரு. நீயும் தெரியாதவனா! அழுதால் எழுந்து வருவார்களா, என்ன? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தில்!

மரக்கால் : (எழுந்து, சீனுகூட வெளியில் வரும்போது முன்னிலும் மிகுதியாக அழுதுகொண்டே) என்ன செய்வேன்?

சீனு : சீச்சி! நீ, சிறிது அறிவாளி என்றல்லவா நினைத்தேன். இறந்த பின் அழுது பயனென்ன?

மரக்கால் : அவரு செத்துப்புட்டாருண்ணு அழலிங்க. அங்கே பாருங்க, அந்தப் பொம்பளைங்களே, அழுவுறாங்க.

சீனு : அவர்கள், அழாமலா இருப்பார்கள்? படிக்காத பெண்கள்.

மரக்கால் : அழுதாலும் இல்லியா, அதுக்கிண்ணு இப்படியா? பாட்டுச் சொல்லியா? பாட்டுச் சொல்லி அழுறாங்க. ஈசுரங் கோயில்லே, பெருமா கோயில்லே பார்த்துட்டு வேத பாராயணத்தெ நாம் பழிக்றமே. அவுங்க நம்பளே பார்த்தா பழிக்க மாட்டாங்க? அதுவுமில்லாமே, அழாறாங்க வேண்டியபோது திடீரிண்ணு நிறுத்தறாங்க. அப்றம் உட்ட எடத்லேருந்து தோக்றாங்க. இப்படியா? நம்ப நாட்லே, பெறப்பும் சடங்கு, மணமும் சடங்கு, அழுகையும் சடங்கா?

சீனு : அதுகிடக்கட்டும் அவருக்குத் தந்தி கொடுத்தாயா?

மரக்கால் : ஆமாங்க, ஆமாங்க, தலைப்புள்ளைங்க, மொகத்லே முழிக்கணுங்க.

சீனு : முகவரி தெரியுமா உனக்கு?

மரக்கால் : தெரியுங்க.

சீனு : சொல்லேன்.

மரக்கால் : அந்தம்மா பேரு. அம்மாக்கண்ணா, கண்ணம்மாவா? கொஞ்சம் மறதியாருக்குதுங்க.

சீனு : எந்த ஊர்?

மரக்கால் : ஊரு, தெரிஞ்சதுதானே! அதுதாங்க.

சீனு : எது? தெரிந்தால் தானே.

மரக்கால் : அதானுங்க, நான்கூட ஒரு தடவை போவிலிங்களா அவருகூட, இந்தப் பசங்க வூட்லே பணம் ஆப்ட்டா திருடிக்கினு எந்தூருக்குப் போவானுவோ?

சீனு : பட்டணமா?

மரக்கால் : ஆமாங்க, அதாங்க! சென்னப்பட்டணம்.

சீனு : தெரு?

மரக்கால் : சிந்தாரிப்பேட்டைங்க.

சீனு : வீட்டு எண்?

மரக்கால் : தொண்ணுத்தாறு இல்லிங்க, அறவத்தொம்பது. இல்லிங்க, தொண்ணுத்தாறுதான்.

சீனு : சரி. தொண்ணுற்றாறு. தந்தி கொடுத்தால் அவருக்குச் சேர்ந்து விடுமல்லவா?

மரக்கால் : ஆருகிட்ட? உம், சேராதுங்க, தந்தி போனாதானுங்க. அவ, அவருகிட்ட காட்டமாட்டா. அவரு இங்கே வந்துட்டா அவளுக்குப் பணம் வராதுங்களே! எதுக்கும் தந்தி குடுங்க... ... இன்னொண்ணு பண்ணுங்களேன். கிண்டிக்குத் தந்தி குடுங்களேன். அவரு, அங்கே தானே கெடப்பாருங்க?

சீனு : கிண்டியிலே, எங்குக் கண்டு கொடுப்பது?

மரக்கால் : தந்தியெ, ஆளெத் தேடிக் குடுக்கச் சொல்றது.

சீனு : சீச்சி, அப்படி வழக்கமில்லை. முன் சொன்ன முகவரிக்கே கொடுப்போம். (சீனன் போகிறான், துரைசாமி வருகிறான்.)

துரைசாமி : மரக்கால், பெரியவர் சனிக்கிழமையில் செத்திருக்கிறார். பிணம் எடுக்கும்போது மறந்துவிடாமல் ஒரு கோழியைப் பல்லக்கில் கட்டவேண்டும்.

மரக்கால் : உசரோடாவா? ஏனுங்க?

துரைசாமி : கட்டாவிட்டால் அந்தப் பிணம் துணைதேடும்.

மரக்கால் : அப்படி இதுக்கு முன்னே தேடியிருக்குதுங்களா?

துரைசாமி : ஓ! எத்தனையோ இடத்தில் “சனிப் பிணம் துணை தேடும்” என்பது தெரிந்ததுதானே!

மரக்கால் : அப்படி, தொணை தேடிக்கினு இருக்கிறபோது, அதே இப்படியே தேடிக்கினு இருக்கட்டும்ணா உட்டுட்டாங்க?

துரைசாமி : கண்ணுக்கா தெரியும்?

மரக்கால் : கட்டி அனுப்புற கோழியெ கடைசியா என்னா பன்றதுங்க?

துரைசாமி : அதை யாராவது எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள்.

மரக்கால் : அப்படிண்ணா, போந்தாக் கோழியா பாத்து ஒண்ணு வாங்கணுங்க.

துரைசாமி : சுடலையில் இருக்கும் தோட்டி எடுத்துக் கொள்ளுவான்.

மரக்கால் : அப்படிண்ணா, தெருவ்வே ஒரு நாயிக் குட்டி இருக்கு துங்க. அதெப் புடிச்சிக் கட்டிப்புடலாம். ஒரு உசரு தானுங்களே, கட்டி அனுப்பணும்.

துரைசாமி : சரிதான், வழக்கம் அப்படியில்லை.

மரக்கால் : வழக்கம்! என்னா வழக்கம்? சரி, ஆக வேண்டியதே பார்ப்போங்க!

காட்சி - 14

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்

காலம் : பிற்பகல்

உறுப்பினர் : உறவினர், பொன்னன், கண்ணன்,
மின்னொளி, மரக்கால்.

(சில நாட்களின் பிறகு ஒருநாள் மின்னொளி, இன்னமுது மற்றும் உறவுள்ள பெண்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். கண்ணன் பாடசாலையிலிருந்து வருகிறான்.)

உறவினர் : ஏக்கமா இருக்குது புள்ளெயெப் பாத்ता: இங்கே வாடி.

உறவினர் 2 : ஏன், அவனுக்கென்னா கொறைச்சல்?

(இதற்குள், பொன்னனும், மரக்காலும் வீட்டில் நுழைகிறார்கள். இங்கு பேசிக்கொள்வதை ஒரு புறம் நின்று கேட்கிறார்கள்.)

உறவினர் 3 : மூத்த புள்ளாண்டான் தன் சொத்தே அழிச்சிபுட்டான்.

உறவினர் 4 : சொத்தே அழிச்சிபுட்டா, சின்னவனுக்கு அதனாலே என்ன? மொத்தம் சொத்து நானுறாயிரம். அதிலே இரனுறாயிரம் மூத்தவன் பங்கு, அழிஞ்சிது. சின்னவன், அழிஞ்சத்தெ ஒத்துக்க முடியுமா?

(இதற்குள், பொன்னனும், மரக்காலும் வந்துவிடுகிறார்கள்.)

மின்னொளி : அத்தான், (கண்ணன் துடைத்தபடி) மாமா போய்விட்டார்.

(அனைவரும் துன்பமுகத்துடன் காட்சியளிக்கிறார்கள்.)

கண்ணன் : அண்ணா! அப்பா இறந்துபோகும்போது நீங்கள் இல்லை. அதனால், உங்களை எல்லாரும் திட்டினார்கள்.

பொன்னன் : சரி. எனக்கும் தெரியும். இருக்கட்டும்.

மரக்கால் : ஐயா இல்லாத நேரத்லே ஐயாவெ திட்டுறதா? அப்போ ஐயா இல்லை. அப்றம் பத்துப் பதினைஞ்சி நாள் பாத்தோம்! ஐயா வல்லே. என்னை அனுப்புனாங்க ஐயாவே இட்டாரச் சொல்லி. நாந்தான் போனேன்;

அவருதான் ஆப்ட்டாரு; இட்டுக்கினு தான் வந்தேனே,
அபற்றம் என்னா!

(பொன்னன், தன் அறைக்குப் போக, மரக்காலும்,
மின்னொளியும் உடன் செல்லுகிறார்கள்.)

பொன்னன் : (ளிச்சலாக) மின்னொளி, இதுதான் உனக்கு வேலையோ?
என்ன சொத்து! என்ன செலவு! என்ன மீதி! இவைகளைப்
பற்றிச் சாவுக்கு வந்த வீணர்களைப் பேசவிட்டு
வேடிக்கை பார்க்கிறாயா?

மரக்கால் : இதெல்லாம் நல்லா இல்லிங்கம்மா. சேச்சே.

மின்னொளி : நாம் நீக்கிவிட்டோமே கணக்கனை. அவன் சாவுக்கு
வந்து எல்லாரிடத்திலேயும் வட்டிக் கடையின் கணக்குப்
பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தானாம். தங்கள் அத்தை
யிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறான். அதைக்கொண்டு
தங்கள் அத்தை அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டே
யிருந்தார்கள்! நான் தடுத்தும் அவர்கள் கேட்கவில்லை.
தங்கள் முகம் கோண நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன்
அத்தான்.

மரக்கால் : இப்ப அவரு மூஞ்சி கோணிக்கிச்சே, நீங்க தானே
காரணம்?

மின்னொளி : நான் அல்ல என்றுதான் இப்போது விளக்கினேனே,
மரக்கால்.

மரக்கால் : இன்னம் வெளக்கமா சொல்லுமமா.

பொன்னன் : சரி, நீ போ, உறவினர் அனைவரையும் அவரவர்
வீட்டுக்குப் போகும்படி சொல்லிவிடு. இன்னும்
இங்கிருந்து கொண்டு வீண் வம்பு வளர்க்க வேண்டாம்!
நானா, இது வரைக்கும் செலவு செய்தேன்! சொன்னாளே
அத்தை! அத்தை! அவளை இதே நேரத்தில் வெளியில்
அனுப்பு.

மரக்கால் : அத்தை! அந்தச் சொத்தையை அனுப்புங்கம்மா.
இல்லே, நான் அனுப்பட்டுமா?

மின்னொளி : வேண்டாம். நானே இனிய முறையில் போகும் படி செய்துவிடுகிறேன். அத்தான், சாப்பிடுங்கள்! வாருங்கள்! களைப்பாக இருக்கிறீர்கள்.

பொன்னன் : சரி, வருகிறேன். போய் இலை போடு!

மரக்கால் : நான், என் வூட்டுக்குப் போறேம்மா. எனக்கும் எலை போட்டுடாதிங்க.

பொன்னன் : அப்படியில்லை. இங்கேயே சாப்பிட்டுவிடு மரக்கால்!

(மின்னொளி, போகிறாள்.)

பொன்னன் : மரக்கால், நான் எனக்குரிய சொத்தை அழித்து விட்டேனாம். அதாவது இருநூறாயிரமாம்! மீதியிருக்கும் இருநூறாயிரம் என் தம்பியுடையமாம்.

மரக்கால் : அப்படியே இருக்கட்டும். ஆருக்காகத் தோத்திங்க? குதிரப்பந்தயத்லே பெருத்த தொகை வந்துட்டுது. அப்ப, அந்தத் தொகை பொதுவிலேதானே சேந்துபுடும்?

பொன்னன் : குதிரைப் பந்தயம் இருக்கட்டும். அதையேன் நாம் வெளியில் சொல்ல வேண்டும்? நாழிகையாகிறது! வா. சாப்பிட்டுப் பேசுவோம்.

(போகிறார்கள்.)

காட்சி - 15

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மரக்கால், பொன்னன்

(சாப்பிட்டபின், பொன்னனும், மரக்காலும் தனியாகப் பேசுகிறார்கள்.)

மரக்கால் : என்னாங்கையா, அந்த வீரப்பர்! வீணப்பர். என்னாத் துக்கோ பட்டுச்சங்கம் கட்டாப்லேண்ணு வாங்க. அந்த மாதிரி - பேர்லே வேறெ மரியாதி. என்னாங்கையா இப்படிப் பண்ணிட்டான்! ஏமாந் துட்டிங்களேய்ய்யா. நான் இல்லாமெ பூட்டேன் ஐயா.

பொன்னன் : கண்ணம்மாவும் அவனும் சேர்ந்து செய்த வேலைதான். போய்க் கண்ணம்மா வீட்டில் இறங்கினோம். ஆயிரம் எடுத்துக் கொண்டு போனோம். மீதியைப் பெட்டியில் வைத்துப் பெட்டியைக் கண்ணம்மா வீட்டு அறையிலேயே வைத்துப் பூட்டிக் கொண்டுதான் போனோம். கண்ணம்மாவும் எங்களோடே கிண்டிக்கு வந்து விட்டாள். கிண்டியில் குதிரைப் பந்தயம் தீர்ந்ததும் கையில் இருபத்தைந்து ரூபாய்தான் இருந்தது.

மரக்கால் : அப்ப, ஒரு நாள்ளே தொளாயிரத்தி எழுவத்தி அஞ்சி ரூபா தோத்துட்டிங்க! நூதலெ ஒன்பது நூறு, பதலெ ஏழு பத்து, அஞ்சிலே ஒண்ணு, இவ்வளவுமா! அடேப்பா!

பொன்னன் : அவ்வளவு தான்.

மரக்கால் : அவ்வளவு தான். அதிகமில்லே, அப்பறங்க.

பொன்னன் : நேரே, படக்காட்சிக்குப் போய்விட்டோம். சாப்பாட்டு விடுதியில் சாப்பிட்டுவிட்டு, இரவு பத்து மணிக்கு வீடு வந்தோம், வீட்டில் யாருமில்லை, வீடு திறந்திருந்தது. அறை திறந்திருந்தது. பெட்டி இல்லை. எல்லாரையும் கேட்டேன். அண்டை அயலில் கேட்டேன். யாரும்

வந்ததாகச் சொல்ல வில்லை. உடனே போலீசில் பதிந்து வைக்கப் போனேன். போலீசில் ஏதேதோ கேட்டார்கள். நடந்ததையெல்லாம் சொன்னேன். கண்ணம்மா வருத்தப்பட்டாள். போலீசில் சொல்லியதால் தனக்கு மானக் குறைச்சல் வந்துவிட்டதாம். வீரப்பனும் அவளுடன் கூடிக்கொண்டு கூத்தாடினான். என்னிடம் செலவுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஒரு வெற்றிலைப் பாக்குக் கடையில் கடனாக இருபத்தைந்து ரூபாய் கேட்டேன். கடைக்காரன் கொடுத்தான். அதைக்கொண்டு பந்தயம் வைத்தேன். முந்நூறு ரூபாய் கிடைத்தது. பிறகும் ஆடிக் கொண்டிருந்தேன். தந்தி வந்தது மெய்தான். என் நிலை அப்படியிருந்தது. கடிதம் வந்ததும் மெய்தான். நிலைமை சரியாயில்லை யல்லவா? நேற்று நீ வந்தாய். பத்து ரூபாய் மீந்தது. ஏறினோம் வண்டி. இதையெல்லாம் மின்னொளியிடமும் - யாரிடமும் சொல்லாதே.

அந்தக் கொடியவன் கணக்கன், நாளடைவில் நான் வட்டிக் கடையில் எடுத்துவந்த பணத்தையெல்லாம் என் பற்றாகவே எழுதி வந்திருக்கிறான். அதையும், என் அத்தை முதலியவர் களிடம் சொல்லிக் கலகம் செய்திருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அந்தக் கணக்கனை நான் பகைத்துக்கொண்டது தவறு. இல்லையானால், அவனைக் கொண்டே கணக்கை மாற்றி எழுதச் செய்திருக்கலாம்.

(இச்சமயம், மாலைச் செய்தித்தாள் ஒன்றை ஒருவன் கொண்டுவந்து கொடுத்துப் போகிறான். பொன்னன் அதைப் பிரித்துப் பார்க்கிறான்.)

பொன்னன் : அடடா! மறந்து போனேன். கணக்கன் ஒருவனும் ஆள் ஒருவனும் தேவையென்று இதில், வெளிப்படுத்தச் சொன்னேனே. இதோ வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதே. குறித்த தேதி ஆய்விட்டிருக்குமே! இல்லை. மின்னொளி தேதியைத் தள்ளிப் போட்டிருக்கிறாள். நாளைக்குத் தான்! விண்ணப்பம் வந்திருக்கிறதா? எத்தனை! நாளைக்கு விண்ணப்பத்திற்கு உடையவர்கள் வந்து சேருவார்களே.

மரக்கால் : வட்டிக் கடையில் விண்ணப்பம் வந்திருக்கும் ஐயா.

பொன்னன் : வந்த விண்ணப்பங்களையெல்லாம் எடுத்துவா! ஓடு!

மரக்கால் : வண்டி?

பொன்னன் : அவ்வளவா வந்திருக்கும்?

மரக்கால் : வண்டி, வைத்துக் கொள்ளட்டுமா வாடகைக்கி?

பொன்னன் : சரி. நாலணா வாங்கிக்கொள் வட்டிக் கடையில்.

மரக்கால் : ஒரு நடைக்குத்தான் ஆச்சி நாலணா. அப்பறம்?

பொன்னன் : மிகைபட நினைக்கிறாய். அவ்வளவு வந்திரா, விண்ணப்பங்கள். போய்வா.

மரக்கால் : நான் கொண்டாந்து வைக்கறேனே! நாளைக்கித் தானே! இப்ப என்னாங்க.

பொன்னன் : சரி. எனக்கு வேலையிருக்கிறது. விண்ணப்பங்கள் இருக்கட்டும். உடனே சென்று இந்தக் கடிதத்தை (கடிதம் எழுதுகிறான்) கடையில் கொடு. அவர்கள் கணக்குப் புத்தகங்களைக் கொடுப்பார்கள். அதை யாரிடமும் காட்டாமல் என்னிடம் கொண்டு வா.

மரக்கால் : ஆமாய்யா, ஒங்கபேர்லே இருக்கற பத்தெயெல்லாம் மாத்தி எழுதிபுடுங்க. ராத்ரிக்கல்லாம் அதெ வேலையா யிருந்து முடிச்சுடுங்க.

பொன்னன் : அதற்காகத்தான். இதை யாரிடமும் சொல்லாதே.

மரக்கால் : அதென்னாங்க? அடிக்கடி என்னெ அப்படி நெனைக்கிறிங்க.

பொன்னன் : நம்பாமல் இல்லை. ஏமாறாமல் இருப்பதற்குச் சொன்னேன்.

மரக்கால் : எங்கே? நானு ஏமாந்தேனுங்க. ஏமாத்தாளுக்குத்தான் ஏங்கிட்டே என்னாருக்குதுங்க?

பொன்னன் : இருந்தாலும், உனக்குப் படிப்பில்லையல்லவா.

மரக்கால் : நானு படிக்காமே இருந்ததே நல்லதாப் போச்சிங்கோ! அல்லாட்டி கண்ணம்மா கிட்டியும் வீரப்பங்கிட்டியும் ஏமாந்து தானுங்களே போவணும். ஏங்க ஐயா நீங்க படிச்ச படிப்லே தாசியே வச்சிக்கலாம்னு இருக்குதுங்க. வச்சிக்கினா, இப்பி நடக்குதுங்களே.

பொன்னன் : தாசியை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் படித்ததில் சொல்லியில்லையேடா.

மரக்கால் : தாசியே பொதுமகளிண்ணு சொல்லியில்லிங்க?

பொன்னன் : ஆமாம். ஆனால், பொதுமகள் உறவு கூடாதென்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

மரக்கால் : சொல்லி என்னா பன்றதுங்க? ஊர்த் தேவடியாளுவளெ யெல்லாம் கோயில் சாமியே கட்டிக்கிதுங்க.

பொன்னன் : அதெல்லாம் தன்னலக்காரர்களின் ஏற்பாடுதானே.

மரக்கால் : ஆம். அப்படிச் சொல்லுங்க. என்னா தன்னலங்க! என்னா அக்குறும்புங்க! இன்னொரு அக்குறும்பான தன்னல ஏற்பாட்டைப் பாருங்க. பரவநாச்சி என்ற ஒருத்தியை சுந்தர மூர்த்தி என்பவரு வச்சிகினாரு. பரமசிவஞ் சரிப்படுத்தி வச்சாரு. இப்படி சேக்கிழாருங்க.

பொன்னன் : அடடா! அது பெரிய புராணமடா. அதை ஒன்றும் சொல்லாதே.

மரக்கால் : தெரியுங்க, சொன்னா திட்டுவாங்க. வருத்தப்படுவாங்க. என்னா படிப்புங்க?

பொன்னன் : நாழிகையாகிறது. கணக்குகளையெல்லாம் வாங்கிவா. போ!

மரக்கால் : சரிங்க

(போகிறான்)

காட்சி - 16

இடம் : ஊர்க் காமாட்சி கோயில்

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : மரக்கால், குருக்கள் (பின்னிகழ்ச்சி வீதியில்)

(அன்றிரவு மழை தூறுகிறது. பல நாட்களாகச் சாத்தப் பட்டிருந்த காமாட்சியம்மன் கோயிலின் முன்புறமுள்ள திறந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய பந்தல் போடுகிறார்கள் நான்கு ஆட்கள் - மரக்கால் தன் அடையாளத்தைப் பிறர் அறியாதபடி முக்காடிட்டபடி நின்று மேற்பார்வை பார்த்திருக்கிறான்; அவ்வழியே போய்க் கொண்டிருந்த சுப்ரமணிய குருக்கள் பந்தல் போடுவது எதற்காக என்பதை அறிந்து கொள்ள நினைக்கிறார்.)

சுப்ரமணிய குருக்கள்: அங்கே ஆரையா, என்ன விசேஷம்?

மரக்கால் : (கேட்பவர் குருக்கள் என்று தெரிந்திருந்தும் தெரியாத வன் போல்) இங்கியா? சொல்லக்கூடாதுங்க.

குருக்கள் : ஏனப்படி?

மரக்கால் : பாப்பானுவ எங்கே இருக்கறவனும் வந்துடுவானுங்க, சாத்திக் கெடக்குதல்ல இந்தக் கோயில்! நாள ராத்திரிக்கி சுலபமா கும்பா பிகேடிகம் பண்ணிப்புறது. இதே, பாப்பா னுங்க தெரிஞ்சிக்கினா, குடிகெட்டுது. நீ தெரிஞ்சிக் றதிலே ஒண்ணும் கெடுதியில்லே.

குருக்கள் : யார் கைங்கரியமோ?

மரக்கால் : அவுங்கதான் வட்டிக்கடை பொன்னன்.

குருக்கள் : அவா, என்னை மறக்கமாட்டாளே?

மரக்கால் : நீங்க ஆருங்க.

குருக்கள் : நான் தான் சுப்ரமணிய குருக்கள்.

மரக்கால் : அட்டா நீங்களா, போங்க போங்க. அதெல்லாம் ஒண்ணு மில்லிங்க சும்மா சொன்னேங்க. இருட்டே தெரியாம பூட்டுதே.

(குருக்கள் போகிறார். சிறிது தூரம் போகையில் எதிரில் அருணாசலையர் வருகிறார்.)

குருக்கள் : ஆர் போறது?

அருணாசலையர்: நான்தான் அருணாசல ஐயர்.

குருக்கள் : அப்படியா? காமாட்சியம்மன் கோயில் கும்பாபிஷேகத்தைக் சொன்னாளோ உங்க கிட்டக்க?

ஐயர் : இல்லியே, என்னிக்கி வைச்சிருக்கா?

குருக்கள் : நாளை ராத்திரிக்கின்னா? கழுக்கமா நடத்ராளாம், பிராம்மணா அதிகம் பேர் வந்திடுவாண்ணு!

ஐயர் : அதென்ன நாளை ராத்திரிக்கி? நாளை ராத்திரி நாள் நண்ணா யில்லியே? அப்படி இருக்காது.

குருக்கள் : ஏன் இருக்காது. எந்தப் புரோகிதன் தனக்கு ஒழிந்த நேரத்தை பாத்து வைச்சட்டானோ?

ஐயர் : அப்படியும் இருக்கலாம். எதுக்கும் போவாமலா இருந்துடப் போறோம். கோயில் எதிர்லே, குதிரை ராட்ணம் தொட்டி ராட்ணம் போடுவாளே! கடைகள் வைப்பாளே. பந்தல் போடறாளோ?

குருக்கள் : நடக்றது.

ஐயர் : சரி, நான் போய் வர்றேன்

(அருணாசலையர் போகிறார். வழியில், பூக்கட்டும் பூசாரி வருகிறான்.)

அருணாசலையர்: பூசாரியா? புஷ்பத்துக்குச் சொன்னாளோ!

பூசாரி : யாருங்க?

ஐயர் : காமாட்சியம்மன் கோயில் கும்பாபிஷேகமாச்சே, நாளை ராத்திரிக்கின்னேன்.

பூசாரி : சொல்லாட்டி போவுட்டுங்க. நான் பூக்கடை வைக்கலாம் பாருங்க. என் தம்பி இருக்கானே அவன்கிட்டே சொல்லணுங்க, இதை. அவன் பட்டாணிக் கடை வைக்றவன் இல்லிங்களா?

ஐயர் : ஆமாமாமாம். சொல்லிவச்சுடு.

(பூசாரி போகிறான். எதிரில் ஒரு கூட்டம் வருகிறது. மண்பொம்மை செய்யும் மன்னாதன் பூசாரியைப் பார்த்து விடுகிறான்.)

மன்னாதன் : என்னா பூசாரி? திருக்காஞ்சித் திருநா இன்னும் எத்தனை நாளிருக்குது?

பூசாரி : நாளைக்கி ஒரு திருநாளாச்சே தெரியுமா ஒனக்கு?

மன்னாதன் : கேட்டாக்கா?

பூசாரி : காமாட்சியம்மங் கோயில்லே நாளைக்கிக் கும்பா பிஷேக மில்லே?

மன்னாதன் : என்னாப்பாது?

பூசாரி : கழுக்கமா ஏற்பாடு பண்ணிட்டாங்க. எனக்கும் இப்பத்தான் தெரிஞ்சது. நான் போறேன்.

(அனைவரும் போதல்.)

காட்சி - 17

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : இரவு

உறுப்பினர் : மின்னொளி, பொன்னன், கண்ணப்பன்.

(அதே இரவில், பொன்னன் வீட்டில் உட்கட்டுக் கூடத்தில், கண்ணப்பன் கட்டிலில் தூங்குகிறான். மின்னொளி அதை யடுத்துள்ள அறையில் தூங்குகிறாள். பொன்னன், கண்ணப்பன் தூங்கும் அறைக்கு இப்பால் ஒருபக்கம் இட்டிருக்கும் நாற்காலியில் குந்திக் கணக்குச் சவடிகளைப் புரட்டுவதும் ஏதோ எழுதுவதுமாய் இருக்கிறான். மணிப்பொறியும் பன்னிரண்டு அடிக்கிறது. எதிரில் பெட்டிமேல் இட்டிருந்த விளக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். தன் அறையை நோக்கிப் போகத் தொடங்குகிறான். வழியில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணப்பனைப் பார்க்க நேர்கிறது. பொன்னனுக்கு நினைவு வருகிறது “பெரியவன் தன் இருநூறாயிரத்தைச் செலவு செய்து விட்டான். மீதியுள்ளது, சின்னவனுடையது” அவன் மீண்டும் நாற்காலி பெட்டியை, நெருங்கினான். அவன் கைப்பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த குத்துக் கத்தியை எடுக்கிறான். அதன் கூரிய முனையை அவன் உற்றுப் பார்க்கிறான். தன்னுடன் பிறந்தாளை மாய்த்துவிடுவது என்ற முடிவுக்கு வருகிறான். அதே நேரம் மின்னொளி புரண்டு படுக்கிறாள். அவள் இன்னும் தன் கணவன் படுக்க வரவில்லையா என்று தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கிறாள். கணவன் தன் அறையை நாடி வருவதாக விளக்கொளியின் அசைவில் உணர்கிறாள். கணவனை வரவேற்க எழுகிறாள். தன் கணவன் குத்துக் கத்தியுடன் கண்ணப்பனை உறுத்திப் பார்ப்பதைக் கண்டு திடுக்கிடுகிறாள்.)

மின்னொளி : திருடன்! திருடன்! அத்தான்! அத்தான்!

பொன்னன் : நானும் அதற்காகத்தான் குத்துக் கத்தியுடன் எழுந்தேன்.

(என்று சொல்லிக்கொண்டே மின்னொளியெதிரில் வந்து நிற்கிறாள்.)

கண்ணப்பன் : அண்ணா! அண்ணா!

(என்று திடுக்கிட்டெழுகிறான்.)

மின்னொளி: (ஓடிக் கண்ணப்பனை அணைத்து) ஒன்றுமில்லை தம்பி. யாரோ இங்குவந்தது போல் தெரிந்தது. கனவோ என்னமோ! அதற்காகச் கூச்சலிட்டேன். அண்ணனும் அதற்காகக் கத்தியோடு ஓடிவந்தார்! நீ, தூங்கு தம்பி!

பொன்னன் : நீ, கூச்சலிட்டாயல்லவா மின்னொளி, உடனே கத்தியைப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டேன். நீ, ஏதாவது கனவு கண்டாயா மின்னொளி?

மின்னொளி: ஆம் அத்தான்! கனவின் பயனாகத்தான், அப்படிக் கூச்சல் போட்டுவிட்டேன். நாழிகை ஆகிறது அத்தான், தூக்கம் கெட்டு விடுமே!

பொன்னன் : ஆமாம்.

(ஒரே அறையில் இட்டிருக்கும் இரண்டு கட்டில்களில் இருவரும் படுத்துக் கொள்கிறார்கள். பொன்னன், மீண்டும் எழுந்திருக்கிறானோ என்பதை அறிய இடை இடையே தலை தூக்கிப் பார்த்தபடி இருக்கிறான் மின்னொளி. மணிப்பொறி நான்கு அடிக்கிறது. பொன்னன் எழுந்திருக்கிறான். மின்னொளி கூடவே தடுக்கிட்டெழுகிறாள்.)

மின்னொளி: நான்கடித்தது மணி. ஏனத்தான், விடியுமுன் எங்கே யாவது போகவேண்டுமோ?

பொன்னன் : மரக்காலை வரச்சொன்னேன் விடியுமுன். அவன் வர வில்லை. நானே போய்த்தான் அவனை எழுப்பி வர வேண்டும். விண்ணப்பங்களைப் பார்வையிட வேண்டும் மிக்க வேலையிருக்கிறது.

மின்னொளி: விண்ணப்பங்கள் எத்தனை வந்திருக்கின்றன!

பொன்னன் : மிகுதியாய் இருக்குமென்றான் மரக்கால். இராது என்றேன் நான். அவன் சொன்னான். எதற்கும் விண்ணப்பக் காரர்களைக் காமாட்சியம்மன் கோயிலில் வந்து தங்கும் படி செய்கிறேன். விண்ணப்பங்களையும் அங்கே கொண்டுபோய் வைக்கிறேன். நீங்கள் அங்கே வந்து விடுங்கள் என்றான். அதற்காகத்தான் அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போகலாம் என்று காலையில் எழுந்தேன்.

மின்னொளி : விண்ணப்பம் கொடுத்தவர்களில் அக்காவும் ஒருவர் அத்தான்!

பொன்னன் : அப்படியா? இன்னமுது, கணக்குவேலை பார்த்து, வருவாய் பெறவேண்டுமா என்ன? பணக்காரருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறார்களே!

மின்னொளி : சம்பளமில்லாமல் வேலை பார்க்கிறதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள் விண்ணப்பத்தில்.

பொன்னன் : இருந்தாலும், அது சரியில்லை, மின்னொளி! இன்னமுதை நான் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று வை. அவர்களை, இப்படிச் செய், அப்படிச் செய் என்று சொல்லி வேலை வாங்க நாக்குக் கூசாதா? மேலும், இன்னமுது ஆண்பிள்ளைகள் நடுவில் வேலை பார்ப்பதா? என்னுடன், இன்னமுது சேர்ந்து பழகுவதை ஊர் என்ன சொல்லும்? அதெல்லாம் சரியல்ல.

மின்னொளி : அப்படியானால், ஒரு விண்ணப்பம் தள்ளுகடை!

பொன்னன் : ஆமாமாம்.

மின்னொளி : இன்னொன்று பற்றி எப்படியோ?

பொன்னன் : அது எது?

மின்னொளி : என்னுடையது.

பொன்னன் : அதுவும் தள்ளுகடைதான், உறுதியாக!

மின்னொளி : சரி. தீர்ந்தன இரண்டும். நீங்கள் காலையுணவை முடித்துக் கொண்டு வெளியிற் போகலாமே, இதோ ஆய்விட்டது அத்தான்.

பொன்னன் : அப்படியானால், நான் வெளியிற்போய் உடனே திரும்பிவிடுகிறேன்.

(பொன்னன் போகிறான்.)

காட்சி - 18

இடம் : மரக்கால் வீடு

காலம் : காலை நாலரை மணி

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால், தங்கம்.

(இரவு நாலரை மணிக்குப், பொன்னன், மரக்கால் வீட்டின் கதவைத் தட்டுகிறான்.)

பொன்னன் : மரக்கால்! மரக்கால்!

மரக்கால் : (உள்ளிருந்தபடி) ஆர்றா அது இந்நேரத்லே.

பொன்னன் : மரக்கால்! நான் தான் பொன்னன், கதவைத் திற!

மரக்கால் : முண்டம்! இந்நேரத்லே வந்துட்டான்.

பொன்னன் : பொன்னன்! பொன்னன்! பொன்னன்!

மரக்கால் : (முன்னே, தான் பேசிய பேச்சின் தொடர்ச்சியாக) எப்பப் பார்த்தாலும் தொல்லே, தூக்கம் கெட்டுப் போவுது. (தன் மனைவி, தங்கத்தை நோக்கி, உரக்க) தங்கம்! எவனோ கூப்புடுகிறான். கொல்லைக்கிப் போய் வந்துட்ரேன். வயித்தே வலிக்குது.

தங்கம் : (மெல்லிய குரலில்) ஏங்க, நீங்க பொன்னங்கிட்ட இப்ப வேலை செய்லே, வேறே ஒருத்தரிடம் வேலைக்கி அமந்து புட்டேன் இண்ணிங்களே, இவன் ஏன் இப்ப தேடிக்கினு வந்தாண்ணேன்! அப்ப நீங்க அவங்கிட்டே தான் கார் ஓட்றிங்க, தெரிஞ்சிப்போச்சி. ஒங்களுக்கு வெக்கம் கிக்கம். மானம் ஈனம், கூடைச் சதையிலே குண்டுமணி ரத்தம், ஏதாச்சம் இருக்குதாண்ணேன்! என்னாடா, நம்பப் பெண்டாட்டியெ கையப் புடிச்சி இழுத்தானே அப்படியாப்பட்டவங்கிட்ட அப்றம் ஓறவு இருக்கலாமாண்ணு இல்லியே ஒங்களுக்குத்தான்.

மரக்கால் : என்னெ மானங்கெட்டவண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. வெக்கங்கெட்டவண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. கூடைச்

சதையிலே குண்டுமணி ரத்தம் இல்லாத வண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. எத்தினி நாளைக்கு? நான் ஆரண்ணு காட்டிப்புடுறேன் உட்ருவனாடி அவனே? நெனைக்காதேடி தங்கம் ஒன் நெஞ்சிலே!

தங்கம் : நீங்களுந் தான் ரொம்ப நாளா சொல்லி வர்றிங்க. பாப்பம்!

மரக்கால் : பாரேன்.

தங்கம் : அவன், காத்திருக்கானே.

மரக்கால் : இருக்கட்டுமேடி.

தங்கம் : அப்டிண்ணா; நெஞ்சிலியே குறுங்குறுண்ணு வச்சிருக்றிங் களோ அவனே பழிவாங்க?

மரக்கால் : ஆமாம். ஆனா, ஒண்ணு. அவன் பெண்டாட்டி இருக்காளே அவுளும், அவன் கொழிந்தியா இருக்காளே அவளும், ரெண்டுபேரும் ரொம்ப நெல்லவங்க. அவுங்களுக்கு ஒரு கெடுதி வரும்படி நானு ஒண்ணும் பண்ண மாட்டேன்.

தங்கம் : அது மட்டும் மெய்தான் - ஏண்ணு கேளுங்களேன் அவனே! காத்திருக்கானே தெருவுலே.

(மரக்கால் போய்க் கதவைத் திறந்து திடுக்கிட்டவன் போல் பேசத் தொடங்குகிறான்.)

மரக்கால் : நீங்களா! சீனன் வருவேன் இண்ணு சொல்லியிருந்தான், அவனின்னு புர்த்தேனுங்க.

பொன்னன் : எனக்குத் தெரியாதா? வேறு யாரோ என்று நினைத்துத் தான் பதில் சொன்னாய். அதிருக்கட்டும் இரவெல்லாம் எனக்குத் தூக்கமே இல்லை. அந்தக் கணக்கை யெல்லாம் பார்த்தேன். அதை மாற்றி எழுதுவது இலே சல்ல. பழைய கணக்களையே திரும்ப அழைத்துக் கொண்டால் என்ன?

மரக்கால் : அழைக்கலாம். அவென் ஒங்களைப் பழிவாங்கரத்திலியே இருப்பான். அவன் சூழ்ச்சிக்காரன். அடிச்சி உட்ட பாம்பு பாருங்க. கட்டாயம் கடிக்குங்களே! இப்ப காமாட்சி யம்மன் கோயிலுக்குப் போவனுமே நீங்க. அங்கே நீங்க

சொன்னாப்டே சின்னதா ஒரு பந்தல் போட்டிருக்கேன்.
ஏண்ணா, மழை பாருங்க. விண்ணப்பத்தெயெல்லாம்
அங்கேயே கொண்டு போய் வச்சிருக்கேன்.

பொன்னன் : எத்தனை விண்ணப்பம்?

மரக்கால் : ஏனுங்க. ஆயிரத்துக்குக் கொறையாதுங்க.

பொன்னன் : ஐயையோ! நான் அப்படி எதிர்பார்க்கவே இல்லையே.

மரக்கால் : நீங்க எதிர்பார்க்கலே! ஊர் எதிர்பாக்குது. தேரும் திருணா
வுமா இருக்குமிண்ணு!

பொன்னன் : இதென்னடா இழவு?

மரக்கால் : அப்பா செத்த எழவுக்கு, எழவுங்க. நான் முந்தி போயி,
வந்திருக்கறவுங்களே கையமத்தி, வர இருக்கறவுங்களுக்கு
வசதி பண்ணிவைக்கறேன்.

பொன்னன் : சரி. அப்படித்தான் செய். நான் வருகிறேன்.

மரக்கால் : நான் சொல்லியனுப்பேன், அப்ப வாங்க கோயிலுக்கு!

பொன்னன் : நல்லது.

(மரக்கால் போகிறான்.)

காட்சி - 19

இடம் : காமாட்சியம்மன் கோயில்

காலம் : காலை

உறுப்பினர் : கணக்கன், போலீசு, மரக்கால், கோயில் தர்ம கர்த்தா, விண்ணப்பக்காரர் முதலியோர்.

(விடிந்தபின், சரியாக ஆறுமணிக்கெல்லாம் காமாட்சியம்மன் கோயில் உள்ளே நூற்றுக் கணக்கான பார்ப்பனர் வந்து நிறைந்திருக்கிறார்கள். வீதியில், கடைகள், தொட்டி, இராட்டினம், குதிரை இராட்டினம் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஊரில் இருப்பவர்கள் வியப்புடன் பார்க்கிறார்கள். தமக்குள், பலவாறு பேசிக் கொள்கிறார்கள். புகை வண்டியும், புதுவை நிலையத்தில் பெருந் தொகையான மக்களை இறக்கிற்று! நூற்றுக்கணக்கான விண்ணப்பக்காரர்கள்! தேடித் திரிந்து காமாட்சியம்மன் கோயிலை அடைகிறார்கள். அவர்களில், பெரும்பாலோர் உள்ளூர்ப் பார்ப்பனர். அவர்களைக் காணுகிறார்கள்.)

உள்ளூர் 1 : நீங்க அயலூரோ! சொல்லியிருந்தாளோ.

வெளியூர் 1 : ஆம்! வேலைக்குத்தான் வந்தோம்.

உள்ளூர் 2 : உள்ளூரில் ஆள் இருக்கச் சே வெளியூரிலிருந்து அழைச்சாளோ ஒம்மை?

வெளியூர் 2 : உள்ளூரில் ஆள் இருந்தா, எங்களே ஏன் அழைக்கிறா?

வெளியூர் 1 : ஒமக்கென்ன தெரியுங்காணும் சிரார்த்த பிகைடி, பஞ்சாங்க பிகைடி, சாவு வீட்டில் பிகைடி, வாழ்வு வீட்டில் பிகைடி. அவ்வளவுதானே.

உள்ளூர் 2 : நீர் மகா கனபாடிகளோண்ணேன்.

(இவ்வாறு குளறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருபுறம்! இராட்டினக்காரனை ஒருபுறம் போலீஸ்காரன் தொல்லைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றொருபுறம் காமாட்சியம்மன் கோயில் தர்மகர்த்தர்களில் ஒரு கட்சிக்காரர், அந்தப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்த மற்றொரு கட்சியினரைச் சேர்ந்த வேலுவிடம் கூச்சலிடுகிறார்கள்.)